

Csurgó és Vidéke.

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdsági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt 4 kor.)
Negyedévre: (2 kor.) 1 frt
Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkeszti:
Dr. Nagy Sándor ügyvéd
Főmunkatárs: **Szakács Béla.**
Kéziratok vissza nem adtnak.

KIADÓHIVATAL:
Vágó Gyula könyvnyomdája,
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők
Hirdetések jutányosan számítanak.

Századvégi erkölcsök.

A „fin de siècle“ örületes káoszában a létfenntartásért emésztő, lelket és testet sorvasztó munkát végez a kötelességet tudó és érző ember.

Az egyik része kora reggeltől késő estig görnyedt háttal, verejtékes homlokkal és tompult aggyal lázasan dolgozik, csak hogy megszerezze mindennapi kenyerét. Egy másik csoport örökösen lótt-fut, szaladgál betevő falatjáért, olyik tikkasztó lélegben, esőben, fagyban és szélben munkálkodik, fárad, nehogy éhen pusztuljon.

Az ilyen egyénekben van még becsületérzés, karakter. Inkább szegény módra járnak végig az élet göröngyös utjait, de egy jöttát sem engednek abból, amit belőlük a tisztességes munka az évek során formált.

De nagy számmal vannak azok, kik undorral fordulnak el a munkától. Förtelen, utálat tölti el lényüket, ha csak rá gondolnak. Hozzászoktatják magukat a munkától való elszokáshoz. Inkább sütkéreznek az édes semmittevés tavaszi napsugaraiban, melyek ugyan melegítenek, de jóleső érzést nyujtanak.

Az ilyen munkakerülő, tunya ember a naplopás unalmas óráiban léha gondolatokkal szórakoztatja magát. A lomhaság, a henyélés lealacsonyítja,

alásüllyesztli lelkét, mint szellemét.

A dologtalan — ha különben egészséges — sohasem érdemel szánalmat, csak megvetést. Minek szánjunk olyan embert, aki tudatában van annak, hogy dologkerülő és azt nem bünynek, hanem erénynek minősíti.

Ha él és van ép feje és ép karja, akkor dolgozzék. Ne támaszkodjék a szegény emberekre, kik keserves munkában keresik meg filléreiket, ne szipolyozza ki a földhöz ragadt lelkek vérének.

A társadalom e rétege erkölcsileg annyira alásüllyedt, annyi sárban és piszokban hempergett már, hogy nem riad vissza semmiféle büntől. Ember-társait, kik nyögnek az élet súlyos járma alatt. lopják, csalják és rabolják, csak hogy kényelmesen és gond nélkül lustálkodhassanak tovább; férgek, melyeket ha lerázunk magunkról százszor, szegedyszor is a nyakunkba vetik magukat. A legnagyobb impertinenciával, legcinikusabb ábrázattal azt tartja e ripók had, hogy a dolgozó, munkás ember csak azért él, hogy neki biztossítsa a létet.

Az ilyen. minden jobb érzésből teljesen kivetkőzött, salakból gyurt léhűtők, ferde gondolkozásmódjaikkal, moszattal bélelt lelkükkel egy egész társadalmat képesek megmételyezni. A mi szó csak szájukon ered, az mind

magában hordja az erkölcsi fertőző — betegség — a moral insanity — csiráját, benne van az erkölcsöket rontó és tönkresilányító vészes és gyorsan terjedő bakterium.

Csupa kedvesség, leereszkedő nyájasság, elegancia a „fin de siècle“-e gyermeke. Mindenütt behízelegi magát; udvariassággal, előkelő modorával rokonszenvenné. kedvelté lesz a társaságokban. Nagy, gazdag, befolyásos embernek tartják — holott tele van adósággal és jellemtelen a végtelenségig. Szóval: ama köröknek, amelyekben megfordul, dédelgetett, becézett kedvence.

Hogy mily megmérhetetlen bajok kuforrása s minő rettenes következményü, egész családi életüket fölforgató és szétülő eseményeket hord magában az ilyenekkel való látszólag ártatlan és kedélyes érintkezés, arról számtalan tragikus esetet említenek nap nap után az ujságok.

Erkölcseink általában oly rozogák, hogy mindenkor földüléssel fenyegetnek.

A materializmus e korában, hol igazán oly kevés időt szentelnek mindarra, ami lelket nemesít, szellemet művel, első sorban az iskolában kellene több figyelmet fordítani arra, hogy a zsenge ifjúságba beoltsák a szép iránti fogékonyságot, szeretetet, mert ma az idealizmus csak hálalni jár belénk.

Tárca.

Paraszt dal.

Szántottam, vetettem
A fekete földbe . . .
Jól eresztett a mag
Ki is virult zöldre . . .

A szívem is fel van
Szerelemmel szántva
Fölszántá szemével
Barna kis leányka . . .

Ha nem vet beleje
Be' nagy lesz a károm,
Kitavaszkodását
Ha hiába várom!!

Réthy István.

A nagy szerencse.

I.

Izgatottan, fontoskodó arccal, egészen szokatlan órában toppant be Kovácsné asszony Vécsei tanácsosné lakásába. Az első

üdvözlések után valamit sugott a tanácsosnénak, mire ez kiküldte leányát. Enekelve szaladt át Anna a mellékszobába, nagy zajjal nyitotta ki és csapta be a hálószoza ajtaját, de nem ment ki. Volt is eszében! Tudta, hogy mit fognak most itt tárgyalni. Nem hiába fordított anyja annyi figyelmet erre az unalmas asszonyra. Kovácsné szervedélye a házasságok kötése volt.

Minden zajt kerülve, visszalopódzott Anna és az ajtónyílásnál hallgatódzott. Ez különben szükséges se lett volna, mert Kovácsné szándékosan beszélt olyan hangosan, hogy még a harmadik szomszédban is meg lehetett volna hallani. Anna izgatottságában reszketett. Ha csak annak a bizonyosnak a nevét említette volna Kovácsné! Mert mindaz, amire oly hangosan kitéjeszkedett: nagy vagyon, a negyvenes évek derekán levő férfi, erőteljes, testi fogyatkozás nélkül, gazdagon és vendégszeretően vezetendő háztartás iránti kívánság, fogat és a többi — ez mind sokkal kecsagetőbb, mint hogy valami hiba ne lappogjon mögötte, ha neki ajánlják ezt a férfit.

Mert Anna nem volt öntelt. Nem táplált hiu illuziókat. Tudta, hogy nem csinos, nem vonzó. És nemsokára betölti a harmincat. Vagyona nincs, egyedüli előnye, hogy

előkelő család sarja. En Istenem! Hányan maradnak ezek közül aggszűzek. Anna azonban nem békülhetett ki azzal a gondolattal, hogy ő is hajadon maradjon elte végéig. Ha a hiba nem olyan nagy, hogy kénytelen a kérőt elutasítani — csak a nevet hallaná, a nevet.

Most ejtette ki Kovácsné. Gyiklesi József. Annának borsódzott a háta. Ez legyen az ő férje. Ez a meggazdagodott disznókereskedő vagy mi más. Kellemetlen, közönséges ember. Csaknem furcsa megjelenésü, durva, nyers arcu. Ruházatában úgy nézett ki, mintha ruháit lopná.

De gazdag, nagyon gazdag volt. Nyilván becsvágyó is. Minden módon iparkodott érvényre jutni és jó körökbe hatolni. Ez azonban még eddig nem sikerült neki. De szándéka mindenestre bizonyos törekvésre vallott. Ha helyesen vezetik.

Ahá! Kovácsné most ugyanazt mondja. Előkelő családból való lányt akar feleségül venni — hozomány mellékes — nem reflektál pénzre. Vagyonát neje méltóan reprezentálja — és ezért kezén akarja hordani.

Mit suttogott mamája? Igazán balga bujósdi játszanak — Anna egy szót se érthetett. Már Kovácsné okosabb volt. Ezt mondta: „Kívánsága, hogy a társadalomban szerepeljen a legbiztosabb kezesség arra,

rázkódtatásra enged következtetni és könnyen halállal is végződhet. A nagy-kanizsai rendőrség áttette az ügyet a büntető bírósághoz.

— **Fuvardíjak megyénkben.** A képviselőválasztások fuvarát a hó 3-án alapította meg az alispán elnöklésével tartott állandó választmányi ülés Kaposvárott. A minimum 1, a maximum 10 korona lesz. A tisztviselők korpótléka tárgyában egy másik bizottság elhatározta, hogy az összes tisztviselők jelenlegi fizetésük után a nyugdíjba beszámítandó tiz, illetve öt százalékos korpótlékban részesítendők. A fedezetre 1 százalékos pótdó megfizetését javasolja a bizottság.

— **Tolvaj parasztagazda.** Kovács Antal szigetvári lakos folyó évi június hó 22-én Szigetvárról Kis Peterdre ment és ottan Cser Rozália lakosbójának ablakát betörte. A bezúzott ablakon át lámpát, tálakat és más apróbb dolgokat ellopott. Babocsay Antal pipáját is, mely szintén ott volt elemelte. A tolvajlás után visszament Szigetvárra, hol Turbék József nyitott udvarából egy kaszát, Horváth György udvarából pedig egy pár tyukot vitt el. Kovács Antalt a Cser Rozáliánál történt lopásért 1 rendbeli lopás bűntette címén, a Turbék József és Babocsay Antalnál történt lopásért pedig 2 rendbeli lopás vétsége miatt hét hónapi börtönrre és három évi hivatalvesztésre ítélték. Horváth nem kívánván a vádlott megbüntetését, visszavonta panaszát. Ugy az ügyész, mint a vádlott fellebeztek.

— **Előmunkálati engedély.** A kereskedelmiügyi m. kir. miniszter Veisz Oszkár mérnök szilágy-somlyói lakosnak, a Keszthely—Balatonszentgyörgyi h. é. vasút Keszthely állomástól Hévíz fürdőig vezetendő keskenyvágányu, gőzmozdonyu helyi érdekű vasútvonalra, valamint az előbbi vonalból Keszthely város belterületén az Andrássy téren kiágazó és a Balaton partjáig vezetendő lóvasútra az előmunkálati engedélyt egy évre megadta.

— **Budapesti Hírlap 1890-ik (XIX.) évfolyam.** Az újságszínállás egyik főfeladata a közönség helyes, gyors s pontos értesítése. Még száz éve sincs annak, hogy a magyar sajtó csak a Bécsből kapott legmagasabb engedéllyel vehetett tudomást a külföld eseményeiről, így is csak hetek múlva. Ma huszonegy óra sem múlhát el, hogy a közönséget ne értesítsük, nemcsak hazánk, hanem az egész világ nevezetesebb eseményeiről. Távirat, telefon, éber levelező, a világ mind a négy tájkörrel és az ország minden népesebb pontjáról hírt adnak mindarról, mi igényt tarthat a művelt ember érdeklődésére. Tudósításaink e rengetegéből kiválogatni és megrostálni, ügyesen és

tetszetősen feldolgozni azt, a mi a közönségre nézve szükséges: ebben a Budapesti Hírlap fennállása óta eddig utol nem ért példaadással járt elől, mert szerkesztőségünk az a meggyőződés vezeti munkájában, hogy közönség semmit sem várhat el annyira újságától, mint azt, hogy pontosan, megbízhatóan és lelkiismeretesen legyen tájékoztatva. Ez a közönség igazi anyagi és közművelődési érdeke, ez a mai zsurnalisztika fejlődési iránya. Ott pedig, nevezetesen azokban a rovatban, ahol magának a Budapesti Hírlapnak a véleménye, ítélete, iránya, karaktere, egyszóval egyenlősége nyilatkozik meg, tízenegyévi tűzpróba után már mindenki tudja, hogy mit várhat a Budapesti Hírlaptól. Az előfizetési föltételek a következők: egy hónapra 120, negyedévre 350, fél évre 700, egész évre 1400. Vidékről legcélszerűbb a postautalványon való előfizetés. Cím: Budapesti Hírlap kiadóhivatal Budapest, VIII. kerület Rökk-Szilárd-utca 4 sz. József körút 5 sz.

Csarnok.

Somogyország.

Somogyország szép kis ország,
Gyönyörű kis Tündérország,
Szemek, szájak a mi csak lél,
Telve jóval, szépségekkel.

Azért oly szép, mert északon
Mosdóvize a Balaton,
S délen fehér fővenylába
Ott mosódik a Drávába!

Van benn' erdő, hegy, völgy s róna,
Akar csak az alföld volna,
Ring rajta az aranykalász,
Hogy különbet ott se találj.

Legelője kövér, buja,
Legel rajta ménes, gulya
S főkép — melyet őriz nyalka
Baltás kanász — sok-sok farka.

S nem csak remek a buzája,
Jó bora is van hozzája,
S hol gyümölcsben nincsen hiány
Virágozik itt a tudomány.

Hejh, itt lakni mind úgy szeret,
Ki itt eszi a kenyert!
Ha elmegy is meg' visszatér,
Hejh visszatér! ő tudja: mer'?

Mért? Mert szép vagy Somogyország,
Gyönyörű kis Tündérország.
Még partjaid vizek mossák,
Lakjék benned a boldogság!

(Kaposvár.)

Hollósi István.

DALOK.

I.

Nincs már tavasz, nincs már virág,
Még is olyan nehéz az ág.
Szívemben sincs már szerelem...
Még is... olyan nehéz nekem.

Csend van abban halotti, mély;
Hol egy árva sóhaj se kel;
Csak a vágyás eped benne:
Ha még egyszer tavasz lenne!!

II.

A bogdányi bükkes erdő
Bércre nyúl tetőjén,
Át repülni egy magányos
Kis galambot láttam én.

Lassan repült, gyenge szívét
Bánat terhe lepte meg:
Párja nélkül az életet
A madár se szokja meg.

Én is siratom rózsámat,
Mint az a bus kis madár —
Gondolatom, sóhajtam
Bércen túl messze száll.

K. Kovács Laura.

A megtért fiu.

Erényi Ferencz, az öreg lakatosmester, kit az egész vármegyében mindenki ösmert, minthogy egy emberöltőnél tovább egyazon házbán űzte mesterségét, semmi kedvet sem érzett már, hogy régi hajlékában megmaradjon. Egykor jövődélmező üzlete mindinkább hanyatlásnak indult s bár éjjel-nappal az álló és tűzhely körül serényledett, nem menekülhetett az anyagi súlyedéstől. Nem tudta elszivlelni, hogy azok, akik őt évek hosszú során át jómódúnak ösmerték, most felvállról szármalmas pillantással tekintettek rá és ezért inkább oly helyre akart költözni, ahol előbb nem ismerték s nem tudták, hogy elszegényedett és amint látszott, folyton tovább elszegényedő iparos.

Elhurcolkodott tehát oda, ahol előbb határa volt a fővárosnak s ahol most új, pompás utcások csatlakoznak a régi városhoz. Kesi, roskatag házba, amely szerény anyagi viszonyainak és ipara követelményeinek éppen megfelelt. Itt családjával a lehetőséghez képest szegényesen tengődött.

Szakadatlanul kellett dolgoznia, bárha előbb izmos karjai mind előbb és gyorsabban ellankadtak és ha nincs a házban derék leánya, Mariska, aki már szép pénzt keresett s azt hetenkint az utolsó krajeáig átadta szüleinek, bizony ki tudja, meg lehetett volna-e akadályozni az űlet teljes tönkretűtését.

Ha a két öreg titokban nézte a szöke, halvány gyermeket finom arcával, melyre csak nagy ritkán lopózkodott röpke mosoly farszót munkája közben, — könyvek tódultak szeméikbe. De minden figyelmeztetés, hogy Mariska hébe-hóba, legalább vasárnapokint pihenjen, kárba veszett, mert Mariska nagyon jól tudta, hogy a kis gazdaság segítségével nélkül tönkrementne.

S ezért űt a tízenyolc éves leánya szünetlenül varrógépe előtt, noha nemes vonásu arcának kerekdedége mind élesebbé, karsu termete mind lebegényebbé vált.

— Ha csak meg nem betegszik szegény gyermekünk! suttogá gyakran az öreg mester gyakran a feleségének, aki aztán rendszerint keresztet vetett, mintha ilyen komor gondolatokat távol akarna magától tartani és odaszólt az urának, hogy ilyesmit ne is emlegessen.

— Nem elég szomorú, hogy sorsunkat meg nem változtathatjuk, minket fessük még az ördögöt a falra? Bizony-bizony szegény kis Mariska meg agyondolgozza magát; de hiszen nem használ semmit, barmit is mondjon neki az ember. Erőltetett mosollyal még azt válaszolja: „Anyuskám, hiszen a munka egyedüli kedvtőése! Mit csinálnék egyebet? Hadd az örömet, kérlek szépen!” Emellett napról-napra fogy.

Az asszony szemét törölte és nagyot sóhajtott.

— Ah, nemesak a munka, veté közbe a mester, önkéntelenül ököbe szorítva a kezét, rágódik szívében, hanem az, aki annyira szerencsétlenül tett minket és akinek nevét említeni sem akarom, még mindig megmaradt emlékeiben és szívében s meglásd ebbe belehal szegény gyermekünk! Ez az ember egész élete során nem tehet annyi jót, hogy azzal az ellentétet vétettét pótolja s ha van igazság, ugy élete és halála rettenetes lesz.

— Ne beszéljünk róla, öreg, válaszolt az asszony, gyengéden megsimogatva az ura redős arcát, annak már bizonyára kijárt megérdemlett jutalma s bizonyára nem él már!

Az az esemény, amelynek megbeszélésétől a két jámbor öreg annyira irtózott, mintegy három év előtt ment végbe, nagy csapást mért rájuk, mert e nélkül most is még szerény, de kellemes viszonyok közt élhetnének.

Ferenc mester segédet fogadott, aki szorgalmával és rendkívüli ügyességével, mely különösen kisebbszerű találmányokban nyilvánult, csakhamar megnyerte gazdája és családjának teljes bizalmát. Kántor Tivadarral, aki árvaif volt, nem is bántak mint alkalmazottal, vagy mint idegennel, hanem mint minden tekintetben egyenrangú családtaggal és mivel a gyönyörűen fejlődő

Majdnem áhitatos hangulatban bontotta föl a levelet és elolvasta, egyszer — s aztán még egyszer, mintha nem hitt volna szemének. Vastag könyvecskék hullottak arcára. Lehetséges volt-e? Mit gondolhatott Lina? Csak azt, hogy Morgós azért veszi el, hogy őt ápolja.

Ilyen volt tehát az a szerencse, amelyet meg se foghatott. Gazdag asszony lesz belőle? Dehogy! Férje vagyonának rabszolgája lesz — egyéb semmi.

Fejét erőlyesen hátravetve elszakította Morgós levelet s hatalmas lökessel magasra vetette karjait. Ezek dolgozn. tudtak — és szívesen dolgoztak — már pedig aki ezt teszi, annak nincs szüksége arra, hogy fejét nyomasztó és méltatlan rabigába hajtsa. Azt a szabagságát, hogy tegyen, amit jónak tart, nem adja el pénzért semilyen férfinak.

Néhány udvarias szóval megköszönte azt a nagy szerencsét, amiben részesíteni akarta Morgós ur.

Mariska tekintete ép oly gyakran csüngött a csinos fiun, mint ez szerelmesen pislantott a fakadó leánybimbóra. Az öreg mester azt a biztos reményt táplálta, hogy Tivadar egykor megszabadítja őt jól menő üzletének tovább vezetésétől és egyetlen leánya jövőjének gondjaitól.

Korlátlan bizalommal ajándékozta meg és Tivadar, akit üzletvezetőnek léptetett elő, csakhamar teljhatalmu megbízottja lett az üzletnek, akárcsak az övé lett volna.

Erre a bizalomra azonban nem mutatkozott érdemesnek. Hogyan történt tulajdonképpen sohasem tudták meg. Alighanem könnyelmű társaságba jutott. A befolyt összegeket nem szolgáltatatta át és egy nap nyomtalanul eltűnt. Az öreg Erényit olyan fájdalommal érintette ez a csalódás, mintha a saját fia okozta volna neki.

Rendezte azokat a kötelezettségeket, melyeket család üzletvezetője háta mögött és rovására elvállalt és csak arra törekedett, hogy megmentse saját mocsoktalan becsületét és üzletének régi jó hírnevét. Senkise vesztett nála egy garast se. De az öreg mester pénzügyi helyzetének egyensúlya erősen meg-ingott, mind nyomasztóbb, zavarokba jutott, az üzemet meg kellett szoritania és végre is annyira üldözte a balszerencse, hogy szegény gyermekének egészsége árán szerzett keserves keresményét nem nélkülözhetette.

Sok szerencsétlenséget kellett átzenvednie, pedig bizony itt lett volna már az ideje, hogy az iparosra, aki egész életét a serény munkának szentelte és ki kétségbeesetten küzdött elete folyójának felette összezsapdosó hullámaival, — a remény és szerencse egy sugara esett volna.

S úgy látszott, a véletlen csakugyan segítségül kecsgettette.

(Vége köv.)

Aforizmak a nőről s a szerelemről.

A nő olyan talány, melyet sok esetben nem érdemes megfejteni.

*

Azt mondják rólunk a nők, hogy mi ördökök vagyunk. De titokban mindegyik így sóhajt: Bárcsak elvinne engem egy ily ördög!

*

Sok nőnek hamis a foga, a haja, a szive, de a nyelve mindenestre valódi.

*

Sokan feszegetik manapság az u. n. nőkérdést. Pedig a nő kérdése csak ennyi: „Szeretsz?”

*

A szív tolvajára nincs paragrafus. Az rendszeren önmagát bünteti meg.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

— B. M. Budapest. Bocsánat, de kiadóhivatalunk a kérdéses számot idejében elküldötte. Talán eltévedt. Hiszszük, most már rendben van minden. Kérjük szives támogatásukat.

— G. J. Megvalljuk, hogy nem értjük versét, de hiszszük, hogy ez nem a mi lelkiismeretünk terhéi.

Kiadó laptulajdonos:
Vágó Gyula.

Hirdetések.

803 sz. v. 1899.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bír. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a csurgói kir. járásbíró által V. 3543 1899. számú végzéssel Sieder György és társa szombathelyi lakos végrehajtó javára Rátky Sándor porrogi lakos ellen 500 frt tőkekövetelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 934 frtra becsült szobabutor, lovak, kocsi s egyébből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladtnak.

Mely árverésnek a helyszínén vagyis Porrogon az alperesek lakásánál, kezdő eszközölésére az

1899-ik évi november hó 14-ik napjának d. u. 2. órája

határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 10 §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladtni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben illetve az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Együttal az évi 1881. LX. t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelést megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bír. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgó, 1899. október hó 26-ik napján.

CZIFFRAY KÁLMAN
r. bír. végrehajtó.

422. Tk. 1899.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csurgói kir. jbiróság mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy Somogy megye összesített árátára végrehajthatóknak Cippán György (suber) végrehajtást szenvedő elleni 212 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a csurgói kir. jbiróság területén levő az inkei 89 sztkvben A 1. 3-12 sorsz. a. felvett 2 negyed kültelekből Cippán György (suber)-nek B 5 sorszám a. egy negyedrészt tevő illetőségére 206 frt, az inkei 226 sztkvben A + 224 hrsz. telki belsősegből ugyanannak B 2 sorsz. a. fél részt tevő illetőségére, illetőleg az 1881. 60 tc. 156 § alapján B 3 sorsz. a. ifj. Cippán István (kovacs) és neje Törő Katalinnak B 3 és 4 sorsz. a. együttréve fél részt tevő illetőségére is 151 frt megállapított kikiáltási árban az utóbbi ingatlanra C 6 alatt Cippán Juli Táske Györgyné javára bekebelezett életfogytiglani lakás szolgálmi jogának és az ezen ingatlanból a B 3 és 4 sorszám illetőségére Cippán József (suber) javára B 5 sorsz. a. bekebelezett holtigtartó lakás szolgálmi jognak érintése nélkül árverést elrendelte és hogy fentebb megjelölt ingatlanok az

1899 évi december hó 11-ik napjának délelőtt 10 órája

Inkén a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul nem fognak eladtni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiáltási árnak 10 % -át vagyis 20 frt 60 krajczárt és 15 forint 10 krajczárt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyamma számított, és az 1881. november 1-én 3333. I. M. sz. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy

az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezésére kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Csurgón, 1899. évi április hó 13. napján a kir. jbiróság mint tkvi. hatóság.

PRETTENHOFFER kir. aljárásbíró

Magyar kölcsönös állatbiztosító társaság, mint szövetkezet
BUDAPEST, VII. Erzsébet-körút 27.

Biztosításokat elfogad:

lovak és szarvasmarhák elhullása következtében beállott káresetek megtérítésére.

Kártérítési igénye fenáll:

ha közönséges és járványos betegségekben, vagy baleset folytán pusztul el az állat, továbbá ha a szövetkezet kényszer-vágást kénytelen elrendelni.

A DIJAK HENDKIVÜL MÉRSÉKELTEK.

Az intézet élén állanak, báró Sztojnovits György, földbirtokos, elnök, báró Ambrozy Gyula, földbirtokos, gróf Bethlen Balázs, cs. és kir. kamarás, országgy. képviselő, földbirtokos, dr. Bély László országgy. képviselő, földbirtokos, Chernel György, cs. és kir. kamarás, orsz. képviselő, földbirtokos, báró Josika Gábor cs. és kir. kamarás, orsz. képviselő, földbirtokos, gróf Korniss Károly, főrendiházi tag, földbirtokos, báró Nyáry Béla, cs. és kir. kamarás, földbirtokos, gróf Ráday Gedeon, földbirtokos, dr. Simay Aladár, a „Magyar agrár- és járadékbank r. t.” gazdasági tanácsosa, dr. Tetétleni Armin, ügyvéd, Tahy István cs. és kir. kamarás, „Pestmegyei gazdasági egyesület” alelnöke, földbirtokos, Zaleski Jenő földbirtokos, dr. Pajor Ignác földbirtokos, intézeti igazgató, igazgatósági tagok. Felvilágosítással szívesen szolgál az igazgatóság és a vidéki ügynökség.

23-25

Hirdetések
felvétetnek a
kiadóhiva-
talban.

Egy, esetleg két, jó házból való fiu, lapunk kiadóhivatalában mint tanuló azonnal felvétetik